

DUCKAN

Ewa Lindh och
Johan Berglund

Dockan

Av: Ewa Lindh och Johan Berglund

Snön hade fallit ymnigt hela dagen. På avstånd hördes skrapet av alla plogbilar som gjorde sitt bästa för att inte det snökaos som Stockholm i vintertid var känt för skulle uppstå, men här inne i de smala gränderna i Gamla stan var allting tyst. Temperaturen låg runt nollan och det knarrade hemtrevligt under skosulorna.

Amys balettskola hade just haft avslutning för terminen, och de skyndade nu genom snöfallet mot hemmet på Östermalm.

De närmade sig Österlånggatan när Amy plötsligt tvärstannade. Mamma, som höll henne i handen, höll nästan på att halka omkull och skulle just tillrättavisa sin dotter, när denna utbrast:

”Åh, titta mamma! Den där dockan vill jag ha!”

I ett lågt sittande skyltfönster satt en riktigt söt docka. Den hade långt, lockigt blont hår och var klädd i en rosaröd sidenklänning. Det var inte direkt den sortens docka man lekte med, tyckte mamma, och hon gjorde sig beredd att gå vidare. Men Amy satte hälar på marken.

”Jag vill ha den dockan, mamma!”

”Men det är ju bara en vecka kvar till julafton, jag kan väl inte hålla på och köpa en massa presenter nu?”

”Men jag vill ha den! Jag kommer aldrig mer att bli glad om jag inte får just den.” Den lilla flickan lade armarna i kors och blängde på sin mamma.

”Men Amy ...”

”Jag vill, jag vill, jag vill!”

Med en suck drog mamma upp dörren till den lilla butiken. Dörren var ovanligt låg, och rakt innanför den ledde en brant trappa ner i mörkret. Det knöt sig i magen på mamma, hon hade verkligen inte för vana att gå in i den här sortens butiker. Men Amy traskade raskt ner för trappan, så det var bara att följa med.

Det luktade säreget och det tilltog ju längre ner de kom. Det var liksom unket och ovädrat, men samtidigt lite kryddigt i luften, nästan som matos. Tjocka sjok av spindelväv svävade ovanför dem i trappan, och mamma fick kväva en nysning.

Vid botten av trappan trängdes hyllor som var fulla med udda föremål. Det fanns en hel del leksaker, mamma kände igen förpackningarna med Nerf-guns och Barbie-dockor och en

och annan målarbok med tillhörande pennor. Den billigaste sortens tuschpennor, som man var tvungen att köpa flera förpackningar av för att vara säker på att få ihop tillräckligt många som faktiskt fungerade. På andra hyllor trängdes billiga plastdrakar med pusselfigurer och färgglada kuber, som slutade vara populära redan i slutet av 80-talet. Solfjädrar med kinesiska tecken var uppsatta på en vägg och det fanns utsökta serviser i ministorlek i tunt, blåaktigt porslin. Det kändes som en riktigt billig skräpbutik, tänkte mamma, som hade god lust att dra med sig dottern och gå därifrån.

Amy hade aldrig sett så mycket spännande föremål på en och samma plats. Hennes mamma verkade tveksam och ville nog helst gå därifrån, men Amy tänkte inte ge sig förrän hon hade fått den där dockan. Hon betraktade föremålen på hyllorna. De vanliga leksakerna var hon inte så intresserad av, de hade inte ens de riktiga märkena, det här var helt klart kopior, förmodligen från Kina. Längst in i ett hörn skymtade hon hemska masker och förstod att det var något slags skräckhörna. Ett ställ med plastspjut, yxor och knivar med röda stänk på gjorde henne inte direkt rädd, men hon fick erkänna att de var en aning otäcka här nere i halvdunklet. Hennes hjärta slog ett extraslag när hon såg en skål med ögonglober på en hylla. När hon kom närmare såg hon att det var godis, det var väl choklad som inte blivit sålt vid Halloween.

Vid disken längst in i lokalen stod en liten gubbe. Amy var säker på att hon var längre än honom, och han såg lite konstig ut. En stor slokhatt täckte hans ansikte och han var klädd i en sådan där kimono, som hon sett i Kung Fu Panda, eller någon annan larvig barnfilm. När de närmade sig, slog han ihop handflatorna och bugade sig djupt.

”Vi skulle vilja titta på dockan ni har i skyltfönstret där uppe”, sa mamma.

”Ingen docka.” Gubben skakade långsamt på huvudet, men Amy tyckte att han såg lite tveksam ut. Kanske var han bara lat och orkade inte hämta ner dockan.

”Jag ska ha den dockan. Den sitter ju däruppe, hämta den bara”, röt Amy.

Mannen skakade åter på huvudet.

”Den är inte till salu.”

”Det var det dummaste jag hört. Man kan väl inte ha saker i ett skyltfönster och sedan inte vilja sälja dem?”

Mamma hade tagit upp sitt kreditkort ur plånboken och stod nu och viftade med det.

”Nå, hur mycket ska du ha för dockan?”

”Dockan är inte bra ...” började mannen, men mamma avbröt honom.

”Seså, skynda på. Vi har lite bråttom, vi ska ha gäster ikväll.”

Den lille gubben stod envist kvar bakom disken.

”Dockan är inte bra, jag vill inte sälja den.”

Mamma tog ett steg närmare mannen och lutade sig mot honom.

”Hörrudu, jag kan se till att du får stänga din butik innan du ens hinner blinka. Min chef äger den här byggnaden, och det är en lätt sak att få dig vräkt.”

Gubben svalde hörbart och Amy kunde se hur han sneglade ner på något under disken.

Med en suck slog han ut med armarna och travade iväg genom butiken, muttrande för sig själv på ett språk som Amy inte förstod.

Amy smög fram och kikade in under disken. Där låg högar med papper och hon tyckte att det såg ut som räkningarna som brukade ligga på pappas skrivbord.

Efter en stund kom mannen åter och Amy klev raskt tillbaka. Han lade dockan försiktigt på varudisken. Amy rusade genast fram och kände på den vackra klänningen.

”Åh, visst är den fin! Känn vilket mjukt tyg, mamma, jag måste, måste, MÅSTE ha den!”

Mamma skrattade lite och räckte fram sitt kort till mannen.

”Innan ni köper den, måste ni känna till lite regler”, avbröt han.

”Regler?” Mamma lät lite hånfull.

”Detta är ingen vanlig docka och om ni absolut vill köpa den, måste ni göra som ni blir tillsagda.” Gubben vände sig mot Amy.

”För det första måste du alltid göra som hon säger.”

”Kan hon prata?” Amy blev genast intresserad. Det här var ju bättre än hon trott. Hon hade alltid velat ha en talande docka.

Han nickade allvarligt.

”För det andra får du aldrig göra dockan illa.”

”Herregud!” Mamma himlade med ögonen. ”Det är en leksak vi pratar om, det är ju inte som att den känner något.”

Gubben låtsades inte höra, utan fortsatte.

”Den 24 december är det dockans födelsedag. Då måste du ge henne en present.”

”Hon kan få en av mina julklappar, jag brukar ändå få så många”, svarade Amy snabbt och ryckte till sig dockan. Hon såg på sin mamma.

”Kan du betala nu, jag vill gå hem.”

”Vad händer om man bryter mot de *så kallade* reglerna?” spottade mamma ur sig.

Det glimtade till under slokhatten och gubben skrockade lite.

”Jag råder er starkt att INTE bryta mot reglerna, vad ni än gör.” Han började slå in priset i kassan.

”Vi kanske inte ska ...” började mamma tveksamt.

”Jo, jag ska ha dockan”, avbröt Amy och plockade fram sin sockersöta röst. ”Jag måste ha den, snälla, snälla mamma?”

”Jag vet inte ...”

”Du SKA köpa dockan åt mig!!” vrålade Amy.

Raseriutbrotten kom sällan nu för tiden, men Amy såg i mammas ögon att hon inte glömt dem. Snabbt slog hon pinkoden på dosan som mannen höll fram.

”Vi behöver ingen påse, tack”, mumlade hon och föste Amy framför sig mot trappan. När de nådde översta trappsteget, hörde de mannens röst nerifrån mörkret.

”God jul och må lyckan stå er bi. Ni kommer att behöva det.”

Amy rusade direkt in till sitt rum när de kom hem. Bakom sig hörde hon hur mamma tafatt ropade något om att hon väl i alla fall kunde hänga upp sin jacka, men Amy bara fnös åt det. Varför skulle hon göra det? Det brukade hon aldrig göra annars, och ändå hängde jackan där fint på sin galge nästa gång hon skulle ha den.

Hon slog sig ner på sängen och lyfte upp dockan framför sig. Precis som mamma sagt var det kanske inte precis den sortens docka man lekte med, men Amy brydde sig inte. Hon tänkte leka med den. Ansiktet, händerna och fötterna var gjorda av porslin. Kroppen var av vitt tyg, stoppad med något material som prasslade lite när hon tryckte på den. Dockan hade en rosaröd klänning av något blankt material, kanske hette det siden, Amy visste inte så noga. Klänningen hade påsydda spetsar och runt ena handleden hade dockan en liten tygväska. Det kändes som om det var något i väskan, men när Amy lyckades slita upp tråden som höll ihop den, visade det sig bara vara en bunt grova strån som knölats ihop till ett slags nystan. Besviket slängde hon iväg den lilla väskan och dess innehåll på golvet.

Hon fortsatte att utforska dockan. Ansiktet var blekt, med små skära rundlar målade på kinderna. Ögonen var stora och blå och någon hade målat dit långa, mörka ögonfransar. Amy önskade att hon också hade sådana ögonfransar. Hon lade ifrån sig dockan och gick bort till spegeln. Ögonfransarna var bleka, nästintill utan färg. Kinderna var nästan lika bleka som dockans, men på kindbenen fanns inga rosa rundlar, däremot hundratals små fräknar. Det röda håret låg tätt bakåtstruket mot huvudet efter balettuppvisningen. Ilsket slet hon ur nålarna och snoddarna som höll det på plats och drog fingrarna genom håret tills hon fick bort all spray som gjort det stelt. Liksom dockan hade Amy lockigt hår. Men dockan hade vackra

korkskruvar som låg längs med porslins huvudet i rader. Amys hår böljade åt alla håll, och trasslade lätt ihop sig. Hon suckade åt sin spegelbild och gick tillbaka till dockan.

Klänningen gick att ta av, men Amy gissade att det kanske inte var meningen. Den gick sönder lite i ryggen, men det gjorde inte så mycket. Hatten var svårare att få av, några av lockarna följde med när hon drog bort den. Lite dåligt faktiskt, att sälja en docka där det inte gick att ta av kläderna.

Plötsligt blev Amy medveten om att hon var iakttagen. Borta vid dörren stod Skitungen, hennes lillasyster. Hon sträckte på sin långa hals för att försöka se vad det var Amy höll på med.

”Vad står du där för?” fräste Amy.

”Mamma sa att du hade fått en ny docka. Får jag se?”

”Kom in då. Men du får bara titta, inte röra!”

Skitungen tassade på tå fram till Amys säng och betraktade dockan. Utan klänning och hatt var den inte lika fin, och Amy försökte dra på klänningen igen. Efter lite pillande satt den på plats. Det glipade i ryggen där klänningen hade gått sönder, men med en säkerhetsnål hade hon snart fixat till det. Det var svårare att få hatten och de lösa hårlockarna på plats. Med lite tejp såg det okej ut. Skitungen fick hjälpa henne att hålla i dockan medan hon fäste håret. Andäktigt höll hon i dockan, medan hon betraktade Amys arbete med tejp.

”Hon är så fin. Vad heter hon?” frågade Skitungen plötsligt.

”Hur ska jag kunna veta det, det är ju inte precis som om hon pratar?”

I samma ögonblick erinrade sig Amy det gubben i affären sagt. Att hon alltid var tvungen att göra det dockan bad henne om. Hon slet till sig dockan från Skitungen och öppnade säkerhetsnålen i ryggen och slet av klänningen på nytt. Det måste ju finnas någon knapp att trycka på, om nu dockan kunde tala. Och någonstans där man satte i batterierna. Men hur hon än vände och vred på dockan hittade hon ingenting.

”Äsch, jävla skitdocka!”

Amy slängde ifrån sig dockan på sängen och satte armarna i kors.

”Kanske går det om du trycker på den?” sa Skitungen försiktigt.

”Pröva du. Det funkar inte.”

Skitungen närmade sig försiktigt dockan. Hon petade ett finger i magen på den, men den förblev lika tyst som tidigare.

”Där ser du, den funkar inte.” Hon reste sig från sängen. Det var ingen idé att hålla på med det här. ”Ska vi gå till köket och se om det finns några pepparkakor?”

Skitungen var genast med på noterna och de började gå, men hade inte hunnit längre än till dörren, när de hörde ett ljud från sängen.

”Lek med mig.”

De tvärstannade och vände sig om.

”Var det dockan?” pep Skitungen med darrande röst.

”Jag vet inte.”

Amy kände sig torr i munnen när hon sakta gick mot sängen. Dockan låg där hon slängt den. Försiktigt sträckte hon fram handen och petade lite på den.

”Lek med mig.”

Hon tog ett snabbt kliv bakåt, och råkade trampa på Skitungens tår. Från dockan hördes ett pärlande skratt, samtidigt som lillasyster tjutande rusade ut ur rummet.

Ett brett leende spred sig på Amys läppar. Dockan kanske inte var så dum i alla fall.

”Okej, är det leka du vill, så visst ska vi leka.”

De följande timmarna lekte Amy med dockan. Skitungen hade kommit lommande tillbaka, rödgråten och med ömmande tår, men tillräckligt nyfiken för att vilja se vad som skedde. Hon betraktade storögt leken som Amy hittat på. Ibland pep hon till av förskräckelse, som när Amy klippte av hårlockarna ända intill skalpen, ibland hickade hon till och frambringade ett läte som var en blandning mellan gråt och skratt, som när de smala handlederna bröts av mellan Amys starka fingrar. Ivrigt lutade hon sig fram för att inte missa något som skedde. Hon hade svårt att hålla fingrarna i styr, och kunde inte dölja att hon gärna hade velat vara med och leka. Amy fick flera gånger ryta i och påminna henne om att hon ”bara fick titta, inte röra”. Vis av erfarenheten betraktade hon tigande Amys framfart med dockan. Enda gången hon protesterade, var när Amy höll fram dockans hand mot en öppen ljuslåga, bara för att se om porslin kunde brinna.

”Mamma har sagt att vi inte får leka med elden.”

Amy spände ögonen i sin syster.

”Än sen, jag leker inte. Det är ju dockan som leker, ser du väl.”

Porslin brann inte, men handen blev ändå sotsvart, och det var väl ändå att betrakta som relativt lyckat, tyckte Amy. Fanns det något mer hon kunde leka med dockan? Hon kom strax på en kul lek, och slängde ifrån sig dockan på sängen och rusade mot köket för att låna en vass kniv.

”*Mamma*”, hörde hon bakom sig, och det var definitivt inte Skitungen som sa det. Hon log för sig själv. Ja, hon skulle vara mamma till dockan, men inte bara mamma, hon skulle vara doktor också.

Tillbaka i rummet, utrustad med kökets vassaste förskärare, började hon förbereda operationen. Hon lade upp dockan på sitt skrivbord och knuffade undan pennskrin och prydnadssaker så att hon skulle få gott om plats.

”Så där. Nu ska vi ta och operera dig, lilla vän.”

Hon lutade sig fram över dockan och såg den i ögonen.

”Tyvärr kan du inte få någon bedövning, för personalen har blivit sjuk.”

Amy fnissade förtjust och bakom sig hörde hon Skitungen dra efter andan.

”Amy, ska du verkligen göra det här?” sa hon ängsligt.

”Äsch, gå din väg om du inte vill vara med.” Hon slängde en ilsken blick på Skitungen, och i samma stund hörde hon dockans röst igen.

”Jag vill inte leka mer.”

Skitungen pep till igen och rusade förskräckt ut ur rummet. Till och med Amy kände sig lite tveksam en stund. Hur gick det egentligen till när dockan talade? Hon lyfte upp den och undersökte den igen. Kände igenom kroppen, tryckte på magen med sina tummar. Men ingenstans kunde hon hitta någon dosa där det förinspelade talet kunde komma ifrån. Konstigt. Den blanka förskäraren låg bredvid dockan. Kanske skulle hon kunna skära upp magen på dockan, mekanismen fanns kanske längst där inne?

Med spetsen på kniven drog hon ett snitt från halsen ner till magen på dockan. Samma trassliga strån som funnits i den lilla väskan fanns i kroppen på dockan, bara mycket hårdare packat. Amy slet ut innehållet och grävde i det med fingrarna. Ingen taldosa fanns i dockan. Huvudet hade lossnat lite, och Amy slet loss det helt och kikade in i hålet i halsen.

”Tomt, du har ingen hjärna ens. Och inget hjärta heller.” Amy satte kniven rakt genom dockans kropp så att spetsen fastnade i skrivbordsskivan.

”En jävla skitdocka är du. Du skulle passa bättre som docka till Skitungen. Ni är båda lika korkade.”

Ilsket tog hon upp det som var kvar av dockan och slängde in den i sin garderob. Den trasiga klänningen och hårlockarna åkte samma väg. Amy ville aldrig mer se den dumma dockan.

Nu var det kvällen före julafton och Amy gick omkring och njöt av allt julpynt i huset. Under granen låg stora högar med julklappar, och hon hade minsann sett att de största var till henne.

”Var har du din nya docka, Amy?”

Mamma kom bärande på en stor skål med nötter som hon satte ner på vardagsrumsbordet.

”Docka?” Det tog en stund innan hon förstod vad mamma pratade om. Den nya dockan, den som de köpte den där kvällen i Gamla stan. Hon hade totalt glömt bort den sedan hon slängde in den i garderoben efter den misslyckade operationen.

”Den är väl på mitt rum.” Amy ryckte på axlarna. Hon fick kanske en ny i julklapp imorgon. En som faktiskt fungerade.

”Nåja, det blev som jag trodde då.”

Mamma såg lite bister ut, men Amy visste att hon inte var arg på riktigt. För säkerhets skull rusade hon fram och slog armarna kring sin mamma och kramade henne hårt.

”Åh, jag tycker så mycket om dig, mamma!”

Mamma klappade henne lite tafatt på huvudet och lösgjorde sig ur den hårdhänta kramen.

”Det var fint sagt, Amy. Men nu är det läggdags. Ska du få några klappar av tomten imorgon, får du snällt krypa ner i sängen nu.”

Amy hade slutat tro på tomten för länge sen, men hon gick utan större protester till sängs.

De röda siffrorna på klockradion visade 03.17 när hon vaknade. Det hade alltså blivit julafton, men än var det inte dags att kliva upp. Amy kröp ihop på sidan och drog täcket tätare om sig. Var det inte ovanligt kallt i rummet? Hon slöt ögonen och försökte somna om.

Strax därpå hördes ett knackande läte. Amy öppnade ögonen och stirrade ut i mörkret. Inget hördes, så hon blundade igen. Då hörde hon knackandet på nytt, denna gång lite högre.

Amy satte sig upp och tände sänglampan. Allt såg ut som vanligt i rummet. Varifrån hade knackandet kommit? Var det någon utanför dörren? Kanske Skitungen, som inte kunnat sova och kom och ville krypa ner? Hon gled ur sängen, satte fötterna på det iskalla golvet och gick huttrande mot dörren. Utanför var det tomt och tyst. Kanske var det inbillning ändå? Just som hon skulle gå tillbaka till sängen, hördes knackandet på nytt. Det kom från garderoben.

Hon sträckte fram en darrande hand och tog tag om dörrknoppen. Dörren gled upp med ett svagt gnissel och Amy kisade in i mörkret. Längst in, bakom raden av klänningar som hängde ner, syntes ett rött sken. När hon drog plaggen åt sidan, såg hon till sin förvåning att det var ett par ögon som lyste mot henne. Det var dockan.

Förskräckt tog hon ett kliv bakåt. Det kunde inte vara sant. Dockan hade varit trasig när hon kastade in den här förra veckan. Nyfikenheten tog överhanden och hon gick fram igen. Hon vinklade sänglampan så skenet spreds mot garderoben, satte sig på huk och betraktade dockan. Den fina klänningen var hel och satt perfekt på den nätta kroppen. Runt handleden

dinglade den lilla väskan, som Amy bestämt mindes att hon dragit sönder. De smala porslinsarmarna var åter hela. Inte ens det svarta, svedda, från ljuslågan syntes längre. Amy skakade misstroget på huvudet.

”Lyft upp mig!”

Dockans röst lät bestämd och Amy lydde automatiskt. I ljuset från nattlampan såg hon att ögonen inte alls var röda. I själva verket hade de ingen färg alls. Instinktivt ville hon slänga dockan ifrån sig, men fascinationen av de helt vita ögonen fick henne att stå kvar med den i sina utsträckta händer.

”Du har brutit mot mina regler!”

”Re...regler?” stammade Amy.

”Du skulle göra det jag bad om!”

Dockans röst hade mörknat, det lät nästan som om det var en vuxen man som talade. Amy ville inte se mer, men det var som om de vita ögonen hypnotiserade och höll henne fastnaglad.

”Men jag gjorde det, jag lekte med dig när du sa det”, försökte Amy.

”Men du slutade inte när jag bad dig”, röt dockan. ”Dessutom gjorde du mig illa!”

”Jag ... trodde inte ...” Amy hade börjat snyfta. ”... trodde inte att ... du kände något.”

”Du ska få känna min smärta!”

Amy visste inte hur det hade gått till, men plötsligt hade dockan tagit ett hårt grepp om hennes handleder. Det var nästan som om dockan vuxit, och hon var nästan lika stor som Amy. De vita porslinsfingrarna var hårda som stål och skar in i huden, så att Amy var säker på att det skulle bli blåmärken efteråt.

Amy ville skrika av smärta, men det var som om hon var i ett slags trans, och allt hon fick fram var ett väsande:

”Aj, du gör mig illa!”

Men dockan kramade bara hårdare. Amy hörde hur det krasade när benen i underarmarna knäcktes och hon såg blodet börja rinna ner på golvet och bilda en allt större pöl. Smärtan var olidlig, och Amy såg svarta prickar dansa i utkanten av synfältet. Trots att hon ville vända bort blicken, var den som fastlåst i dockans ögon, där nu röda pupiller framträtt. Dockan frambringade ett hest skratt.

”Du glömde även den sista regeln. Det är min födelsedag och du måste ge mig en present ...”

Amy snyftade nu okontrollerat och hon förstod att hon snart skulle svimma. Dockan lutade sig över henne, medan hon sakta sjönk ner på golvet.

”Eftersom du inte gett mig någon present, tar jag DIG!!!”

Mamma skakade försiktigt Amys axel.

”God morgon, älskling, och god jul.”

Amy satte sig yrvaket upp i sängen och gav sin mamma ett brett leende innan hon slängde sig upp i hennes famn och gav henne en stor, mjuk kram.

”Åh, god jul, mamma!”

Mamma såg lite förvånad ut, hon var inte van vid så våldsamma känslouttryck från sin dotters sida.

”Klä dig och kom ner till vardagsrummet, vi ska snart öppna julklapparna!”

”Jag kommer snart”, sa Amy och skuttade raskt ur sängen. ”Jag ska bara slå in en julklapp till. Den är till Alice.”

Förvirrat skakade mamma på huvudet och gick mot dörren. Förvisso var det skönt att höra att Amy för en gångs skull använde sin systers namn, men nog betedde hon sig lite underligt. Hon ryckte dock på axlarna. Det var skönt att Amy äntligen mognat lite. Kanske skulle det bli en riktigt god jul i år.

Det bultade i huvudet och det var alldeles mörkt omkring henne. Var hon än befann sig, så var det inte i sin säng, det var Amy säker på. Underlaget kändes hårt, och det värkte i hela kroppen. Armarna kändes som om de gått av, och plötsligt mindes hon den mardrömslika händelsen med dockan som vaknat till liv och kramat så hårt kring hennes handleder. Amy försökte lyfta armarna, men upptäckte till sin fasa att hon inte kunde röra sig överhuvudtaget. Det pulserade av smärta i armarna och ena handen sved och brände, ungefär som efter att hon bränt sig på ugnsluckan förra året. Från halsen och ner mot magen sved det också, och det kändes nästan som om någon sprättat upp henne med en kniv. Eller, hon misstänkte att det var så det borde kännas. Paniken växte inom henne och hon kämpade för att röra på sig. Att det var kolsvart omkring henne gjorde henne inte direkt lugnare.

Plötsligt skakade det till och det var som om allt rörde sig omkring henne, trots att hon själv låg lika stilla som förut. Yrseln kom över henne, som om hon förflyttade sig snabbt uppåt eller nedåt, hon kunde inte avgöra vilket. Illamåendet fick henne att vilja kräkas. Så blev allt stilla.

Ett öronbedövande prassel fick hennes sinnen på helspänn igen. Vad var det som hände, egentligen? Någonstans nere vid fötterna såg hon plötsligt en strimma ljus, som växte alltmer, som om någon skalade av taket på rummet hon befann sig i. Det skarpa ljuset fick hennes

ögon att tåras, och hon försökte blinka, bara för att upptäcka att hon inte kunde röra ögonlocken heller. Något rörde sig ovanför henne, och när blicken till slut skärptes, såg hon rakt upp i Skitungens förväntansfulla ansikte.

Förtvivlat försökte hon ropa på hjälp, men det enda hon kunde frambringa var:

”Lek med mig.”

Skitungen sträckte ner sina armar och lyfte upp henne och tryckte henne mot sig. Bakom axeln skymtade Amy en flicka som såg ut exakt som henne själv. Flickan stod vid julgranen och log hånfullt.

”Kom nu lilla docka”, kvittrade Skitungens. ”Nu ska vi leka doktor, du och jag, för jag fick inte vara med förra gången.”